

Zegeprael van 's lands onafhankelykheid; lotsbestemming des vaderlands

Karel Lodewijk Ledeganck

bron

Karel Lodewijk Ledeganck, *Zegeprael van 's lands onafhankelykheid. Lotsbestemming des vaderlands*. Van Han, Eeclo 1834

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/lede003zege01_01/colofon.php

© 2018 dbnl

Zegeprael van 's lands onafhanklykheid; lotbestemming des vaderlands.

'K zal in der Vaedren tael het Vaderland bezingen;
Met Belgie's zangrenchoor het strydperk binnentreên
Waer 't heilig eerloof blinkt, door dichtren aengebeên,
En, by den zangstryd, daer naer gloriepalmen dingen!
Gy, Dichtkunst! die de ziel aen uwe klanken snoert,
Leer gy my d'echten toon die herten treft en roert; -
Gy, die my dierbaer zyt, naest 't voorwerp myner zangen,
Stort gy ia dit myn lied een vonkjen van den gloed
Die my tot U bezielt; die, hoe de nood moog prangen,
My voor het Vaderland den boezem blaken doet!

Wie is hy, die daer, droef, met wankelende schreden,
 Langs onze velden dwaelt? de smert heeft voor den tyd,
 Zoo 't schynt, zyn kruin besneeuwde; - zyn oog gloeit als van spyt; -
 Een kleeding, luttel waerd, dekt zyne ontvleschde leden,
 En 't aenzien gansch ontsierd door d'ongeschikten tooi,
 Slaat hy zich hooploos voort, aen schaemte en nood ten prooi;
 Doch in zyn' fieren blik, in zyne forssche trekken,
 In 't overblyvend vuer dat uit zyne oogen straelt,
 Is iets heldhaftigs, iets wat edel is te ontdekken!
 Wie is hy, die daer, droef, langs onze velden dwaelt?

Ach! gruwzaam is zyn lot! zyn wieg stond aen de boorden
 Der Weissel, en zyn jeugd, die nimmer dwang verstond,
 Vond rust en heil en roem op zyn' geboortegrond:
 Was Polen niet de bloem, de perel van het Noorden?
 Thans heeft zyn Vaderland voor de overmagt gebukt,
 Thans is zyn Vaderland, onmenschlyk, hem ontrukkt;
 Zyn heilig erf zag hy tot wreede schennis doemen;
 't Werd onder Vorsten, als een oorlogsbuit, verdeeld;
 Zyn landzaet, die weleer op Vryheid hoog mogt roemen,
 Waegt thans geen' verdren stap dan dien zyn Heer beveelt!

Zyn lot is yslyk wreed! Weleer, in zyne streken,
 Smaekt' hy het zoetst genot by huisselyken haerd,
 Maer 's overheerschers kling heeft gâ noch kroost gespaerd,
 En hy, hy is alleen des wreedden woede ontweken.
 Weleer zag hy zyn' naem geëerd op vreemden grond,
 Thans dwaelt hy, wreed vervolgd, Europa's ryken rond,
 En vindt er spot en schimp, maer heul noch troost by vrinden;
 Gelukkig zoo hy nog op 't Albionsche strand,
 Op Belgie's vrye kust nog mag een schuilplaets vinden!
 Ach! Gruwzaam is zyn lot - hy mist een Vaderland!...

En, Belgen! zulk een lot was 't uwe, eer uwe zonen,
 Door eendragt, heldenmoed, en gloriezucht bezielde,
 De boei vermorzelden die U geketend hield!
 Eer onafhanklykheid hun' zegeprael mogt loonen!
 Sints eeuwen droegt gy, slaefsch, het juk van vreemde magt,
 Sints eeuwen werd uw naem, uw deugd miskend, misacht,
 En nergens vond uwe eer, hoe vaek gehoond, een' wreker;
 Men leverde U als 't erf, de bruidschat eener vrouw;
 Of d'enkele oorlogskans, hoe weiflend, hoe onzeker,
 Besliste meest alleen wie U beheerschen zou!

Vergeefs dat eens de held waer 't magtig Rome op roemde,
Die honderd volken sloeg en dwong in Rome's magt,
Uw' onversaegden moed verdiende hulde bragt,
Daer hy U 't dapperste onder al die volken noemde!
Vergeefs dat later tyd uw grootschen lof vermeldt,
't Zy 't moedige oorlogsdeugd of eedle kunstdrift geldt;
Vergeeft dat *Egmond's* faem naest die eens *Rubens* gloorde;
Uw grootheid bleef ontkend, uw vryheid onderdrukt,
En wat van deugd, of eer, of roem U toebehoorde,
Schreef men den Vreemdling toe voor wien gy laegt gebukt!

Thans heeft de dwangdienst uit - 't verlossingsuer geslagen!
De Godheid, met uw leed, uw deerlyk wee begaen,
Gorde uwen heldenstoet 't geregte slagzwaerd aen,
En liet hem d'yzren dwang van uwen erfgrond jagen!
Thans smaekt gy stille vreê, na dondrend krygsgerucht,
En ademt gy voor 't eerst in eigen vrye lucht!
Thans mag uw oog, verrukt, op eigen welvaart staren;
Naer eigen wil en wet, naer eigen wys beleid,
Bestuert ge uw zeden thans, verdedigt ge uwe altaren,
En smaekt gy 't heilgenot der onafhankelykheid!

De noodvlaeg is voorby! Thans stort op uwe beemden
 De hemel niet vergeefs zyn' ryksten zegen uit!
 De vrugt die uit uw zweet, uw nyvre vlyt ontspruit,
 Geniet gy thans alleen, en deelt ze met geen vreemden!
 Thans streelt U veilge rust, want hy die op dit uer
 Uw' grenspael schenden dorst, bragt heel Euroop in vuer!
 Gaet! vindt uw' nabuer thans: by 't hertlyk welkom heeten,
 Zal hy zyn' kus U biên, en drukken U de hand; -
 Thans zyt gy in den raed der volkren aengezeten,
 Thans eert heel de aerd uw' naem, thans hebt ge een Vaderland!....

Dus houdt des aerdryks schoot het kostbre goud besloten:
 't Wordt eeuwen lang als stof, als nietig zand vertreên;
 De wandlaer gaet en peinst, en stapt er over heen,
 Gansch achtloos op den schat waeraen zyn' voet mag stooten.
 Dan, eindlyk, 't wordt ontdekt; het staet de vuerproef door,
 En 't schittert voor het oog in onverdoofbren gloor!
 Nu wordt het hoog geschat als 't eêlst geschenk der aerde:
 't Strekt nyverheid, en vlyt en trouwen dienst ten loon;
 't Ontleent zyn' hellen glans alleen aen eigen waerde,
 En 't blyft; als d'eedle deugd, nu eeuwig rein en schoon!

Verbeelding! streef met my de snelle vlugt der jaren
 Vooruit, en laet myn geest, door uwe wonderkracht
 Ontheven aen deze aerd, op later nageslacht
 In volgende eeuwen, zien; - laet me in de toekomst staren!
 De nevel, die tot nog myn oog omwolkte, zwicht.....
 God! welk een paradys vertoont aen myn gezicht
 Zyn veldelyke pracht, zyn lagchende landouwen,
 Waerin de zuiderwind, als door een Eden, waeit?
 Wat zyn die stroomen, die hun bogten daer ontvouwen,
 Die steden zonder tal, langs hunnen boord gezaeid?

Herken ik in den vloed die ginder naer het noorden
 Zich wendt, den Scheldestroom en zynen slangloop niet?
 Vloeit ginder niet de Maes in 't blaeuwende verschiet?
 O! welk een zee van graen ruischt, goudgeel, langs hun boorden,
 En lacht den landman toe, die daer zyn' schat erkent!
 't Is loover, bloem en ooft waerheen men de oogen wend!
 Natuer heeft dit gewest ten lusthof uitverkoren:
 Hier leent haer de Akkerbouw de nooit vermoeide hand,
 En beide storten hier, verêend, hun vollen horen,
 Als gouden regen, uit op 't overvruchtbre land!

Daer gindsch, waer Schelde en Ley' haer waetren zamenmengen,
 Daer doet een weidsche stad, met majesteit, zich op;
 Daer voert de nyverheid haer schrandre kunst ten top,
 En wondren, nooit gedacht, bestaet ze er voortbrengen!
 Daer verder, waer de Scheld' zich wendt in breeder boog,
 Prykt eene tweede stad, met torens hemelhoog:
 Hier is de handelplaets der wereld! - duizend kielen
 Verheffen in het dok, haer statig mastgeboomt';
 Wie telt de volkren ooit die op de merktplaets krielen?
 De schatten van het Oost alhier te zaem gestroomd?

En ginder waer de Senne aen ryke landgezichten
 Een frissche koelte leent, en 't landschap tegenlacht,
 Verryzen voor het oog, met morgenlandsche pracht,
 Paleizen zonder tal en marmren praelgestichten!
 Hier is 't verblyf der weelde, en hare milde gunst
 Kroont hier vernuft en deugd, sticht templen aen de kunst,
 En leert penseel en lier 's lands hoogen lof voldingen:
 Hy in wier forssche hand zich 't roer des staets bevindt,
 Deelt hier zyn weldaen uit, en oogst er zegeningen,
 Daer 't land als Vorst hem eert, doch meer als Vader mint!

Wat zie ik? welk een drang, wat een ontelbre menigt'
 Stroomt, juichend, hier te zaëm, en doet de zwoele lucht
 Weêrgalmen van gezang en schaetrend feestgerucht?
 Een zelfde broedermin heeft aller hert vereenigd!
 't Is of een deugdzaam volk, dat groot en magtig wierd,
 Na eeuwen, nog den stond van zyn geboorte viert!
 'k Hoor EENDRAGT, VREDE en MAGT in 't zegelied verkonden
 Dat hier in galmen stygt, ter eer van Trouw en Moed,
 Terwyl de donderstem van honderd kop'ren monden,
 O Belgie! uwen naem, op uw bannieren, groet!...

Ja! 'k mogt, myn Vaderland! dus in de toekomst lezen: -
 Ofschoon reeds op uw' grond de zon van voorspoed schyn',
 Zoo schittrend zal uw lot in volgende eeuwen zyn,
 Zoo onbeperkt het heil dat U bestemd is wezen!
 Dus spelt de dageraad, die opklimt aen den trans,
 Het klare daglicht voor in heldren middagglans!
 Dus praelt de lieve lent met bloem en groenend loover;
 Een sombre neveldamp betreft nog soms de lucht,
 Maer in het zomerty zyn damp en neevlen over,
 En dan Eerst prykt het veld met rype en kostbre vrucht!

De kenspreuk was:

AD SACRA VATUM CARMEN AFFERO NOSTRUM.